

Конституція Великого князівства Київська Русь (проект)

Розділ I

ЗАГАЛЬНІ ЗАСАДИ

Стаття 1. Велике князівство Київська Русь (надалі Київська Русь) є суверенна і незалежна, демократична, правова, духовна соціальна кооперативна держава.

Стаття 2. Суверенітет Київської Русі поширюється на всю її територію.

Київська Русь є унітарною духовною соціальною кооперативною державою.

Територія Київської Русі в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Стаття 3. Київська Русь є беззаперечним народним надбанням.

Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Київській Русі є народ, як об'єднання усіх громадян, пов'язаних між собою згодою у питаннях права і загальними людськими цінностями та інтересами.

Народ здійснює владу як безпосередньо, так і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад у Київській Русі належить виключно народу через референдум і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Стаття 4. Державна влада в Київській Русі здійснюється на засадах ефективної взаємодії та в водночас взаємної відповідальності виконавчої, законодавчої та судової влади.

Органи виконавчої, законодавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів Київській Русі.

Стаття 5. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Київській Русі найвищою соціальною цінністю.

Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави.

Стаття 6. В Київській Русі існує єдине громадянство. Підстави набуття і припинення громадянства Київської Русі визначаються законом.

Стаття 7. В Київській Русі визнається і гарантується місцеве самоврядування у вигляді об'єднаних територіальних громад і їх вибірних представників до представницьких органів усіх рівнів.

Стаття 8. В Київській Русі визнається і діє принцип верховенства права.

Конституція Київської Русі має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються лише на основі Конституції Київської Русі і повинні відповідати їй.

Норми Конституції Київської Русі є нормами прямої дії. Гарантується звернення до суду для захисту конституційних прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції Київської Русі.

Стаття 9. Чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана депутатськими зборами Київської Русі, є частиною національного законодавства Київської Русі.

Укладення міжнародних договорів, які суперечать Конституції Київської Русі, можливе лише після внесення відповідних змін до самої Конституції.

Стаття 10. Державною мовою Київської Русі є українська мова.

Держава забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території Київської Русі.

В Київській Русі гарантується використання, вільний розвиток і захист інших мов, які використовуються громадянами країни для спілкування.

Держава через освіту усіх рівнів сприяє вивченню мов міжнародного спілкування.

Існування та використання мов у Київській Русі гарантується Конституцією Київської Русі.

Стаття 11. Держава сприяє консолідації та розвитку нації, її історичної свідомості, традицій і культури, а також розвитку етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності всіх народів Київської Русі.

Стаття 12. Київська Русь дбає про задоволення культурних і мовних потреб її громадян та представників діаспори, які проживають за межами держави.

Стаття 13. Земля, її надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси, які знаходяться в межах території Київської Русі, природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони є об'єктами права власності народу Київської Русі. Від імені народу Київської Русі, як власника, управління цими ресурсами здійснюють органи державної влади та органи місцевого самоврядування в межах, визначених цією Конституцією.

Кожний громадянин має право користуватися природними об'єктами права власності народу як їх співвласник і мати зиск через окремий соціальний бюджет від користування ними іншими особами.

Реальна причетність до загально-національної власності зобов'язує кожного громадянина без виключення бути її дбайливим співвласником та берегти її. Загально-національна власність не може використовуватися будь-ким на шкоду людині і суспільству.

Держава забезпечує захист прав усіх суб'єктів права власності і господарювання, соціальну спрямованість економіки. Усі суб'єкти права власності рівні перед законом.

Стаття 14. Земля є основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави.

Землекористування або право власності на землю як загально національним надбанням дозволяється громадянам та юридичним особам-резидентам від імені народу виключно самою державою і набувається тільки згідно діючого законодавства.

Стаття 15. Суспільне життя в Київській Русі ґрунтується на засадах політичної, економічної та ідеологічної різноманітності. Провідна ж ідеологія, згідно якої діє, зростає та розвивається держава, визначається лише як усвідомлений вибір більшості громадян країни, закріплений його електоральним волевиявленням.

Цензура у державі заборонена.

Держава гарантує свободу ідеологічної та політичної діяльності, не забороненої Конституцією і законами Київської Русі.

Стаття 16. Забезпечення екологічної безпеки і підтримання екологічної рівноваги на території Київської Русі, збереження і підтримка генофонду нації є обов'язком держави.

Стаття 17. Захист суверенітету і територіальної цілісності Київської Русі, забезпечення людської, соціальної, економічної та інформаційної безпеки є головною справою всього народу, яка довірена ним державі і є її найважливішою функцією.

Оборона Київської Русі, захист її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності, в свою чергу, покладаються державою на Збройні Сили Київської Русі та формування територіальної оборони.

Забезпечення державної безпеки і захист державного кордону Київської Русі покладаються державою на прикордонні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законодавством.

Збройні Сили Київської Русі та інші військові формування не можуть бути використані ніким у державі для обмеження прав і свобод громадян або з метою повалення конституційного ладу, усунення легітимних органів влади чи перешкодження їх діяльності.

Держава через соціальний контракт забезпечує достойний розвитку країни рівень винагороди, страхування здоров'я і життя та соціальний захист кожного громадянина Київської Русі, який перебуває на службі у Збройних Силах Київської Русі та в інших військових формуваннях, а також членів їх сімей.

На території Київської Русі забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

На території Київської Русі не допускається розташування іноземних військових баз.

Стаття 18. Зовнішньополітична діяльність Київської Русі спрямована на забезпечення її національних інтересів і безпеки шляхом підтримання мирного і взаємовигідного співробітництва з членами міжнародного співтовариства за загально визнаними принципами і нормами міжнародного права.

Стаття 19. Правовий порядок у Київській Русі ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством.

Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами Київської Русі.

Стаття 20. Державними символами Київської Русі є Державний Прапор Київської Русі, Державний Герб Київської Русі і Державний Гімн Київської Русі.

Державний Прапор Київської Русі – це стяг лілового кольору з вишитим посередині полотнища золотистим тризубом.

Державним Гербом Київської Русі є тризуб – Знак Княжої Держави Київської Русі Володимира Великого.

Державний Гімном Київської Русі є вокальний твір “Русь Кия” .

Опис державних символів Київської Русі та порядок їх використання встановлюються законом, що приймається не менш як двома третинами від конституційного складу депутатських зборів Київської Русі.

Столицею Великого князівства Київська Русь є місто Київ.

Конституція Київської Русі Розділ II

КООПЕРАТИВНА ДЕРЖАВА

Стаття 21. Визначення «кооперативна держава» позначає та об’єднує у собі соціальний, економічний і виробничий зміст її життєдіяльності.

Кооперативність у соціальних взаєминах означає системну взаємодопомогу, солідарність, підтримку один одного, допомогу сильного — слабкому, дужого — хворому.

У державі визнається повне взаємне розуміння обов’язків та зустрічне зобов’язання дотримуватися взаємних прав.

Країна дбає про своїх громадян і навпаки.

Кожний свідомий українець має берегти і піклуватися про свою Вітчизну.

Стаття 22. Кооперативна держава визнає для себе у якості основної систему кооперативного господарювання, яка споріднена, базується та синхронно розвивається з принципами кооперації соціальної, людської.

У кооперативній державі засновуються і діють три від низу догори інтегровані кооперативні мережі: виробнича, обслуговуюча та споживча.

Основним фінансовим інструментом кооперативної системи є спілки взаємного інвестування (фінансування).

Стаття 23. Кооперативна держава визнає будь-які легальні форми господарювання, як-от державні і приватні підприємства, дієздатні й корисні для економіки фінансові інституції.

В кооперативній державі державні підприємства є народними підприємствами, як новий різновид акціонерних товариств. Акціонерами (співвласниками) народних підприємств є громадяни, що працюють на цих підприємствах. При виході на пенсію вони повертають свої

акції у підприємство для подальшої передачі наступникам, які замінять їх на робочому місці або своїм близьким, котрі захочуть заступити їх на цьому виробництві. Держава підтримує династичність як важливий прояв спільної сімейної участі у розвитку та вдосконаленню виробничих завдань у будь-яких сферах економічного життя країни.

Стаття 24. Кооперативна держава впроваджує дієвий механізм громадянського співвласництва. Кожний громадянин є реальним співвласником своєї держави на всіх її рівнях: на загальнодержавному — як співвласник її природних ресурсів, комунальному — як співвласник комунального майна за місцем проживання, виробничому — на народному підприємстві як його акціонер, підприємницькому — у кооперативному або сімейному приватному підприємстві як пайовик чи співзасновник.

Реальна причетність громадян до усіх сфер діяльності держави і до результатів цієї діяльності сприяє загальній людській згуртованості та генерує справжній патріотизм, які зміцнюють і націю, і державу.

Конституція Київської Русі

Розділ III

ПРАВА, СВОБОДИ ТА ОБОВ'ЯЗКИ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА

Стаття 25. Усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах. Права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними.

Стаття 26. Права і свободи людини і громадянина, закріплені цією Конституцією, не є вичерпними.

Конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані.

При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих за Конституцією прав і свобод.

Стаття 27. Кожна людина має право на вільний розвиток своєї особистості, якщо при цьому не порушуються права і свободи інших людей, та має обов'язки перед суспільством, в якому забезпечується вільний і всебічний розвиток її особистості.

Стаття 28. Громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом.

Не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками.

Рівність прав жінки і чоловіка забезпечується: наданням жінкам рівних з чоловіками можливостей у громадсько-політичній і культурній діяльності, у здобутті освіти і професійній підготовці, у праці та винагороді за неї; спеціальними заходами щодо охорони праці і здоров'я

жінок, встановленням пенсійних пільг; створенням умов, які дають жінкам можливість поєднувати працю з материнством; правовим захистом, матеріальною і моральною підтримкою материнства і дитинства, включаючи надання оплачуваних відпусток та інших пільг вагітним жінкам і матерям.

Стаття 29. Київська Русь гарантує піклування та захист своїм громадянам, які перебувають за її межами.

Громадянин Київської Русі не може бути позбавлений права змінити громадянство за власним бажанням.

Громадянин Київської Русі не може бути виданий іншій державі, окрім випадків доведеної його причетності до тяжких злочинів, пов'язаних з міжнародним тероризмом.

Громадянин Київської Русі може бути позбавлений громадянства у наслідок поразки в громадянських правах за вироком суду у випадку скоєння ним тяжкого злочину проти національної безпеки держави як після відбуття покарання, так і замість нього.

Стаття 30. Іноземці та особи без громадянства, що перебувають в Київській Русі на законних підставах, користуються тими самими правами і свободами, а також несуть такі самі обов'язки, як і громадяни Київської Русі, – за винятками, встановленими Конституцією, законами чи міжнародними договорами Київської Русі.

Іноземцям та особам без громадянства може бути надано притулок в порядку, встановленому законом.

Стаття 31. Кожна людина має невід'ємне право на життя.

Ніхто не може бути свавільно позбавлений життя. Обов'язок держави – захищати життя людини. Кожен має право захищати своє життя і здоров'я, життя і здоров'я інших людей від протиправних посягань.

Стаття 32. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському знущанню, що принижує честь і гідність людини.²

Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим досліддам.

Стаття 33. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та у порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його перепинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати затримання та тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про подальше тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правничою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 34. Кожному гарантується недоторканність житла.

Не допускається проникнення до житла чи до іншого володіння особи, проведення в них огляду чи обшуку інакше як за вмотивованим рішенням суду.

У невідкладних випадках, пов'язаних із врятуванням життя людей та майна чи з безпосереднім переслідуванням осіб, які підозрюються у вчиненні злочину, можливий інший, встановлений законом порядок проникнення до житла чи до іншого володіння особи, проведення в них огляду і обшуку.

Стаття 35. Кожному гарантується таємниця листування, телефонних розмов, електронної, телеграфної та іншої кореспонденції. Винятки можуть бути встановлені лише за рішенням суду у випадках, передбачених законом, з метою запобігти злочинів чи з'ясувати істину під час розслідування кримінальної справи, якщо іншими способами одержати інформацію неможливо.

Стаття 36. Ніхто не може зазнавати втручання в його особисте і сімейне життя, крім випадків, передбачених Конституцією Київської Русі.

Не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної та економічної безпеки держави, а також прав людини.

Кожний громадянин має право знайомитися в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, установах і організаціях з відомостями про себе, які не є державною або іншою захищеною законом таємницею.

Кожному гарантується судовий захист права спростовувати недостовірну інформацію про себе і членів своєї сім'ї та права вимагати вилучення будь-якої інформації, а також права на відшкодування матеріальної і моральної шкоди, завданої збиранням, зберіганням, використанням та поширенням такої недостовірної інформації.

Стаття 37. Кожному, хто на законних підставах перебуває на території Київської Русі, гарантується свобода пересування, вільний вибір місця проживання, право вільно залишати територію Київської Русі, за винятком обмежень, які встановлюються законом.

Громадянин Київської Русі не може бути позбавлений права у будь-який час повернутися в Київську Русь, окрім осіб, позбавлених громадянства та, як наслідок, висланих з країни.

Стаття 38. Кожному гарантується право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань.

Кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб – на свій вибір.

Здійснення цих прав може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.

Стаття 39. Кожен має право на свободу світогляду і віросповідання. Це право включає свободу сповідувати будь-яку релігію або не сповідувати ніякої, безперешкодно відправляти одноособово чи колективно релігійні культу і ритуальні обряди, вести релігійну місіонерську діяльність.

Здійснення цього права може бути обмежене законом лише в інтересах охорони громадського порядку, здоров'я і моральності населення або захисту прав і свобод інших людей.

В життя духовної соціальної кооперативної держави Велике князівство Київська Русь впроваджується духовна інституція державної церкви. Такою для країни визнається Церква Єдиного Бога. Очолює державну церкву Великий князь Київської Русі.

Інші церкви та релігійні організації в Київській Русі відокремлені від держави.

Школа в Київській Русі відокремлена від будь якої церкви, включно державну.

Ніхто не може бути увільнений від своїх обов'язків перед державою або відмовитися від виконання законів за мотивами релігійних переконань.

Стаття 40. Громадяни Київської Русі мають право на свободу об'єднання у політичні партії та громадські організації для здійснення і захисту своїх прав і свобод, політичних, економічних, соціальних, культурних та інших інтересів, за винятком обмежень, встановлених законом в інтересах національної безпеки та громадського порядку, охорони здоров'я населення або захисту прав і свобод інших людей.

Політичні партії та громадські організації в Київській Русі сприяють формуванню і вираженню політичної волі громадян. Їх участь у виборах регулюється виборчим законодавством.

Членами політичних партій та громадських організацій можуть бути лише громадяни Київської Русі. Обмеження щодо членства у політичних партіях та громадських організаціях встановлюються виключно цією Конституцією і законами Київської Русі.

Громадяни мають право на участь у професійних спілках з метою захисту своїх трудових і соціально-економічних прав та інтересів. Професійні спілки є громадськими організаціями, що об'єднують громадян, пов'язаних спільними інтересами за родом їх професійної діяльності. Професійні спілки утворюються без попереднього дозволу на основі вільного вибору їх членів. Усі професійні спілки мають рівні права. Обмеження щодо членства у професійних спілках встановлюються виключно цією Конституцією і законами Київської Русі.

Ніхто не може бути примушений до вступу у будь-яке об'єднання громадян чи обмежений у правах за належність чи неналежність до політичних партій або громадських організацій.

Усі об'єднання громадян рівні перед законом.

Стаття 41. Забороняється утворення і діяльність політичних партій та громадських організацій, програмні цілі або дії яких спрямовані на ліквідацію незалежності Київської Русі, зміну конституційного ладу насильницьким шляхом, порушення суверенітету і територіальної цілісності держави, підрив її безпеки, незаконне захоплення державної влади, пропаганду війни, насильства, на розпалювання міжетнічної, расової, релігійної ворожнечі, посягання на права і свободи людини, здоров'я населення.

Політичні партії та громадські організації не можуть мати воєнізованих формувань.

Не допускається створення і діяльність організаційних структур політичних партій в органах виконавчої та судової влади і виконавчих органах місцевого самоврядування, військових та правоохоронних формуваннях, а також на народних (б. державних) підприємствах, у навчальних закладах та інших державних установах і організаціях.

Заборона діяльності об'єднань громадян здійснюється лише у судовому порядку.

Стаття 42. Громадяни мають право брати участь в управлінні державними справами, у всеукраїнському та місцевих референдумах, вільно обирати і бути обраними до органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

Громадяни користуються рівним правом доступу до державної служби, а також до служби в органах місцевого самоврядування.

Стаття 43. Громадяни мають право збиратися мирно, без зброї і проводити збори, мітинги, походи і демонстрації, про проведення яких завчасно сповіщаються органи виконавчої влади чи органи місцевого самоврядування.

Обмеження щодо реалізації цього права може встановлюватися судом відповідно до закону і лише в інтересах національної безпеки та громадського порядку – з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення або захисту прав і свобод інших людей.

Стаття 44. Усі мають право направляти індивідуальні чи колективні письмові звернення або особисто звертатися до органів державної влади, органів місцевого самоврядування та посадових і службових осіб цих органів, що зобов'язані розглянути звернення і дати обґрунтовану відповідь у встановлений законом термін.

Стаття 45. Кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності.

Право приватної власності набувається у порядку, визначеному законом.

Громадяни Київської Русі, як співвласники усіх без виключення ресурсів країни, можуть користуватися для задоволення своїх потреб об'єктами права державної та комунальної власності відповідно до закону.

Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непорушним.

Примусове відчуження об'єктів права приватної власності може бути застосоване лише як виняток з мотивів суспільної необхідності, на підставі і у порядку, встановлених законом, та за

умови попереднього і повного відшкодування їх вартості. Примусове відчуження таких об'єктів з наступним повним відшкодуванням їх вартості допускається лише в умовах воєнного чи надзвичайного стану.

Конфіскація майна може бути застосована виключно за рішенням суду у випадках, обсязі та порядку, встановлених законом.

Використання власності не може завдавати шкоди правам, свободам та гідності громадян, інтересам суспільства, погіршувати екологічну ситуацію і природні якості землі.

Стаття 46. Кожен має право на підприємницьку діяльність, яка не заборонена законом.

Обмежується законом підприємницька діяльність народних обранців усіх рівнів, посадових і службових осіб органів державної влади усіх рангів та службових осіб органів місцевого самоврядування.

Держава забезпечує захист конкуренції у підприємницькій діяльності. Не допускаються зловживання монопольним становищем на ринку, неправомірне обмеження конкуренції та недобросовісна конкуренція. Види і межі монополії визначаються законом.

Держава захищає права споживачів, законодавчо встановлює державні стандарти на якість, здійснює контроль за якістю і безпечністю продукції та усіх видів послуг і робіт, сприяє діяльності громадських організацій споживачів. Порушення державних стандартів тягне за собою кримінальну відповідальність відповідно до законодавства.

Стаття 47. Кожен має право заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується.

Держава створює умови для повного здійснення громадянами права на працю, гарантує рівні можливості у виборі професії та роду трудової діяльності, реалізовує програми професійно-технічного навчання, підготовки і перепідготовки кадрів відповідно до суспільних потреб.

Використання примусової праці забороняється. Не вважається примусовою працею військова стройова або нестройова служба, а також робота чи служба, яка виконується особою за вироком чи іншим рішенням суду або відповідно до законів про воєнний і про надзвичайний стан.

Кожен має право на належні, безпечні і здорові умови праці, на заробітну плату, не нижчу від визначеної законом.

Використання праці жінок і неповнолітніх на небезпечних для їх здоров'я роботах забороняється.

Громадянам гарантується захист від незаконного звільнення.

Право на своєчасне одержання винагороди за працю захищається законом.

Стаття 48. Ті, хто працює, мають право на страйк для захисту своїх економічних і соціальних інтересів.

Порядок здійснення права на страйк встановлюється законом з урахуванням необхідності забезпечення національної та економічної безпеки, охорони здоров'я, прав і свобод інших людей.

Ніхто не може бути примушений до участі або до неучасті у страйку.

Заборона страйку можлива лише на підставі закону.

Стаття 49. Кожен, хто працює, має право на відпочинок.

Це право забезпечується наданням днів щотижневого відпочинку, а також оплачуваної щорічної відпустки, встановленням скороченого робочого дня щодо окремих професій і виробництв, скороченої тривалості роботи у нічний час.

Максимальна тривалість робочого часу, мінімальна тривалість відпочинку та оплачуваної щорічної відпустки, вихідні та святкові дні, а також інші умови здійснення цього права визначаються законом.

Стаття 50. Громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на їх повноцінне забезпечення у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом.

Таке право гарантується загально обов'язковим державним соціальним страхуванням за рахунок окремого соціального бюджету країни, страхових внесків громадян, підприємств, кооперативів, установ і організацій, а також інших джерел соціального забезпечення; створенням мережі державних, кооперативних, комунальних, приватних закладів для догляду за непрацездатними.

Пенсії, інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати якість життя, не нижчу від прожиткового рівня, встановленого законом.

Стаття 51. Кожен має право на житло. Держава створює умови, за яких кожний громадянин матиме змогу побудувати житло або отримати службове, придбати житло у власність або взяти в оренду.

Громадянам, які потребують соціального захисту, житло відповідно до закону надається державою чи органами місцевого самоврядування безоплатно або за доступну для них ціну з безвідсотковою розстрочкою.

Громадянам, які працюють на державній службі за Професійним соціальним контрактом з державою працівника правоохоронних органів, військовослужбовців та державних службовців, житло надається з державного житлового фонду як службове на весь термін дії контракту і оновлюється в міру зростання сім'ї. Після завершення дії контракту останнє надане житло переходить у власність громадянина.

Ніхто не може бути примусово позбавлений житла інакше як на підставі закону за рішенням суду.

Стаття 52. Кожен має право на достойний життєвий рівень для себе і своєї сім'ї, що включає достатнє харчування, якісний одяг і комфортне житло.

Стаття 53. Кожен має право на охорону здоров'я, безкоштовну медичну допомогу та медичне страхування.

Охорона здоров'я забезпечується фінансуванням з державного та окремого соціального бюджету відповідних соціально-економічних, медико-санітарних і оздоровчо-профілактичних програм.

Держава створює умови для якісного, ефективного і доступного для всіх громадян медичного обслуговування. У державних і комунальних закладах охорони здоров'я медична допомога надається безоплатно; існуюча мережа таких закладів не може бути скорочена. Держава сприяє розвиткові лікувальних закладів усіх форм власності.

Держава дбає і фінансує розвиток фізичної культури і спорту, забезпечує санітарно-епідемічне благополуччя.

Стаття 54. Кожен має право на безпечне для життя і здоров'я довкілля та на відшкодування завданої порушенням цього права шкоди.

Кожному гарантується право вільного доступу до інформації про стан довкілля, про стандарти та якість харчових продуктів і предметів побуту, а також право на її поширення. Така інформація ніким не може бути засекречена.

Кожному законодавчо гарантується захист його прав як споживача.

Стаття 55. Шлюб ґрунтується на вільній згоді жінки і чоловіка. Кожен із подружжя має рівні права і обов'язки у шлюбі та сім'ї.

Батьки зобов'язані утримувати дітей до їх повноліття. Повнолітні діти зобов'язані піклуватися про своїх непрацездатних батьків.

Сім'я, дитинство, материнство і батьківство охороняються державою.

Стаття 56. Діти рівні у своїх правах незалежно від походження, а також від того, народжені вони у шлюбі чи поза ним.

Будь-яке насильство над дитиною та її експлуатація переслідуються за законом.

Утримання та виховання дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, покладається на державу. Держава заохочує і підтримує благодійницьку діяльність щодо дітей.

Стаття 57. Кожен має право на освіту.

Повна загальна середня освіта є обов'язковою.

Держава забезпечує доступність і безоплатність дошкільної, повної загальної середньої, професійно-технічної, вищої освіти в державних і комунальних навчальних закладах; розвиток дошкільної, повної загальної середньої, позашкільної, професійно-технічної, вищої і післядипломної освіти, різних форм навчання; пільг учням і студентам, надання державних стипендій та грантів виключно від національних інституцій.

Громадяни мають право безоплатно здобути вищу освіту в державних і комунальних навчальних закладах на конкурсній основі.

Громадянам будь-якої національності, відповідно до закону гарантується право на навчання рідною мовою чи на вивчення рідної мови у державних і комунальних навчальних закладах або через національні культурні товариства.

Стаття 58. Громадянам гарантується свобода літературної, художньої, наукової і технічної творчості, захист інтелектуальної власності, їх авторських прав, моральних і матеріальних інтересів, що виникають у зв'язку з різними видами інтелектуальної діяльності.

Кожний громадянин має право на результати своєї інтелектуальної, творчої діяльності; ніхто не може використовувати або поширювати їх без його згоди, за винятками, встановленими законом.

Держава сприяє і фінансує розвиток науки, встановлення наукових зв'язків Київської Русі зі світовим науковим співтовариством.

Культурна спадщина охороняється законом.

Держава забезпечує збереження історичних пам'яток та інших об'єктів, що становлять культурну цінність, вживає заходів для повернення в Київську Русь культурних цінностей народу, які знаходяться за її межами.

Стаття 59. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого з прав людини при депутатських зборах Київської Русі.

Кожному гарантується право звернутись із конституційною скаргою до Конституційного Суду Київської Русі з підстав, установлених цією Конституцією, та у порядку, визначеному законом.

Кожен має право після використання всіх національних засобів юридичного захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Київська Русь.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 60. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 61. Кожному гарантується право знати свої права і обов'язки.

Закони та інші нормативно-правові акти, що визначають права і обов'язки громадян, мають бути доведені до відома населення у порядку, встановленому законом.

Закони та інші нормативно-правові акти, що визначають права і обов'язки громадян, не доведені до відома населення офіційно та у законному порядку, вважаються нечинними.

Стаття 62. Закони та інші нормативно-правові акти не мають зворотної дії в часі, крім випадків, коли вони пом'якшують або скасовують відповідальність особи.

Ніхто не може відповідати за діяння, які на час їх вчинення не визнавалися законом як правопорушення.

Стаття 63. Кожен має право на професійну правничу допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Стаття 64. Ніхто не зобов'язаний виконувати явно злочинні розпорядження чи накази.

За віддання і виконання явно злочинного розпорядження чи наказу настає юридична відповідальність.

Стаття 65. Законодавчо визначені категорії громадян для здійснення своєї службової діяльності складають присягу, у якій беруть на себе не тільки юридичну, а й політичну відповідальність за власні дії під час знаходження на посадах, що передбачають службу на благо народу і держави. Непрофесійна політична діяльність на посаді будь-якого рівня, що призвела до відчутних репутаційних або економічних втрат держави, навіть за відсутності злого наміру, прирівнюється до злочинної службової недбалості з обтяжуючими обставинами і тягне за собою відповідну наслідкам кримінальну відповідальність.

Складена громадянином присяга у будь-якій сфері його діяльності є непорушною і не підлягає скасуванню з будь-яких причин. Її доведене порушення автоматично означає настання суворої кримінальної відповідальності.

Стаття 66. Ніхто не може бути двічі притягнений до юридичної відповідальності одного виду за одне й те саме правопорушення.

Юридична відповідальність особи має індивідуальний характер.

Стаття 67. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 68. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений під час відбування покарання користується правами людини і громадянина, окрім тих, яких він позбавлений в наслідок часткової поразки у правах. Перелік таких прав визначається окремими законами.

Стаття 69. Конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією Київської Русі.

В умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень. Не можуть бути обмежені права і свободи, передбачені статтями 28, 29, 31, 32, 33, 44, 51, 55, 56, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 66, 67, 68 цієї Конституції.

Стаття 70. Захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України.

Громадяни відбувають військову службу у Збройних Силах та регулярну військову перепідготовку у формуваннях територіальної оборони Київської Русі відповідно до закону.

Стаття 71. Кожен зобов'язаний не заподіювати шкоду природі, культурній спадщині, відшкодувати завдані ним збитки.

Стаття 72. Кожен зобов'язаний сплачувати податки і збори в порядку і розмірах, встановлених законом.

Усі громадяни щорічно подають до податкових органів за місцем проживання декларації про свій майновий стан з доходами та видатками за минулий рік у порядку, встановленому законом.

Стаття 73. Кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції Київської Русі та законів Київської Русі, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Конституція Київської Русі

Розділ IV

РЕФЕРЕНДУМ. ВИБОРИ

Стаття 74. Народне волевиявлення здійснюється через референдум, вибори та інші форми прямої демократії.

Стаття 75. Право голосу на виборах і референдумах мають громадяни Київської Русі, які досягли на день їх проведення вісімнадцяти років.

Не мають права голосу громадяни, які за рішенням суду на час проведення виборів позбавлені волі та яких визнано судом недієздатними.

Стаття 76. Вибори Великого князя Київської Русі, народних обранців I-го рівня до загально національних депутатських зборів та народних обранців II-го рівня до місцевих депутатських зборів, а також суддів є вільними і відбуваються на основі загального, рівного і прямого виборчого права шляхом таємного голосування.

Виборцям гарантується вільне волевиявлення.

Стаття 77. Загально державний референдум призначається виключно Великим князем Київської Русі відповідно до його повноважень, встановлених цією Конституцією.

Загально державний референдум проголошується за народною ініціативою на вимогу не менш як трьох мільйонів громадян Київської Русі, які мають право голосу, за умови, що підписи щодо призначення референдуму зібрано не менш як у двох третинах регіонів і не менш як по двісті тисяч підписів у кожному регіоні.

Стаття 78. Виключно загально державним референдумом вирішуються питання про зміну території Київської Русі та її державного устрою.

Стаття 79. Референдум не допускається щодо законопроектів з питань податків, бюджету та амністії (додається...).

Конституція Київської Русі Розділ V

ЗАГАЛЬНО НАЦІОНАЛЬНІ ДЕПУТАТСЬКІ ЗБОРИ ЗАКОНОТВОРЧА ПАЛАТА

Стаття 80. Єдиним органом законодавчої влади в Київській Русі є загально національні депутатські збори (надалі – депутатські збори).

Стаття 81. Конституційний склад депутатських зборів народних обранців визначається по результатах місцевих виборів у об'єднані територіальні громади на основі загального, рівного і прямого виборчого права шляхом таємного голосування. Переможці виборів на посаду керівників об'єднаних територіальних громад автоматично стають народними обранцями найвищого рівня (1 ступеня).

Народним обранцем Київської Русі може бути обрано громадянина Київської Русі, який на день виборів досяг двадцяти п'яти років, має право голосу і проживає в Київській Русі протягом останніх п'яти років.

Не може бути обраним до складу депутатських зборів громадянин, який має судимість, непогашену чи погашену, за вчинення будь-якого злочину.

Повноваження народних обранців Київської Русі визначаються Конституцією та законами Київської Русі.

Строк повноважень народних обранців становить п'ять років.

Стаття 82. Чергові вибори до депутатських зборів відбуваються одночасно з виборами керівників об'єднаних територіальних громад в (визначається...) місяця п'ятого року повноважень.

Позачергові вибори до депутатських зборів є винятковим заходом, бо автоматично передбачають нові позачергові місцеві вибори з повними перевиборами керівників об'єднаних територіальних громад та місцевих старост. Такі вибори призначаються Великим князем Київської Русі і проводяться в період дев'яноста днів з дня опублікування рішення про дострокове припинення повноважень депутатських зборів.

Порядок проведення виборів народних обранців Київської Русі встановлюється законом.

Стаття 83. Народні обранці Київської Русі найвищого рівня (1 ступеня) здійснюють свої повноваження на постійній основі за основним місцем своєї роботи та проживання (окрім столичних) на віддаленому від столиці доступі за допомогою усіх існуючих сучасних засобів комунікації. Народні обранці збираються у м. Києві на пленарні двотижневі сесії щоквартально

для ухвалення законопроектів, визначених регламентом депутатських зборів у якості надважливих, що потребують особистої присутності на голосуванні при їх ухваленні. Решту часу народні обранці працюють на території об'єднаної територіальної громади, якою вони керують, напрацьовуючи і обговорюючи, а потім на віддаленому доступі ухвалюючи поточні законопроекти та координуючи роботу місцевого депутатського корпусу території, представляють на депутатських зборах.

Народні обранці Київської Русі найвищого рівня (1 ступеня) повинні виконувати тільки свої безпосередні функції обраних керівників об'єднаних територіальних громад. Вони не можуть мати іншого представницького мандата, бути на державній службі, обіймати інші оплачувані посади, займатися іншою оплачуваною або підприємницькою діяльністю (крім викладацької, наукової та творчої діяльності), входити до складу керівного органу чи наглядової ради підприємства або організації, що має на меті одержання прибутку.

Вимоги щодо несумісності їх мандата з іншими видами діяльності встановлюються законом.

У разі виникнення та встановлення обставин, що порушують вимоги щодо несумісності мандата з іншими видами діяльності, діяльність народного обранця у двадцятиденний строк з дня виникнення таких доведених обставин має бути припинена через подання добровільної особистої заяви до депутатських зборів про складення повноважень народного обранця Київської Русі або Указом Великого князя Київської Русі. Він також автоматично складає обов'язки керівника об'єднаної територіальної громади. У цій громаді рішенням депутатських зборів у дев'яностоденний термін призначаються позачергові вибори нового керівника, який після обрання отримує статус обранця найвищого рівня (1 ступеня) і замінить у загально національних депутатських зборах вибулого народного обранця.

Стаття 84. Перед вступом на посаду народні обранці Київської Русі складають перед Великим князем Київської Русі таку присягу:

"Присягаю на вірність Великому князівству Київська Русь. Зобов'язуюсь усіма своїми діями боронити суверенітет і незалежність Київської Русі, дбати про благо Вітчизни і добробут народу Київської Русі.

Присягаю додержуватися Конституції та законів Київської Русі, виконувати свої обов'язки в інтересах усіх співвітчизників. Беру на себе повну політичну та юридичну відповідальність перед народом Київської Русі за всі свої дії на цій посаді".

Присягу зачитує найстарший за віком народний обранець перед відкриттям першої сесії депутатських зборів, після чого народні обранці скріплюють присягу своїми підписами під її текстом.

Відмова народного обранця скласти присягу має наслідком втрату мандата.

Повноваження народних обранців починаються з моменту складання присяги.

Стаття 85. Народні обранці обох рівнів не мають ніякої недоторканності перед законами Київської Русі.

Стаття 86. Повноваження народних обранців обох рівнів припиняються одночасно з припиненням повноважень депутатських зборів.

Повноваження народного обранця припиняються достроково у разі:

- 1) складення повноважень за його особистою заявою;
- 2) припинення ним своїх обов'язків обраного керівника об'єднаної територіальної громади або місцевого старости з будь-яких причин;
- 3) набрання законної сили обвинувального вироку щодо нього;
- 4) визнання його судом недієздатним або безвісно відсутнім;
- 5) припинення його громадянства або його виїзду на постійне проживання за межі Київської Русі;
- 6) якщо протягом двадцяти днів з дня виникнення обставин, які призводять до порушення вимог щодо несумісності депутатського мандата з іншими видами діяльності, ці обставини ним не усунуто;
- 7) його смерті.

У разі дострокового припинення відповідно до Конституції Київської Русі повноважень депутатських зборів, повноваження усіх народних обранців достроково припиняються в день відкриття першого засідання загально національних депутатських зборів нового скликання.

Рішення про дострокове припинення повноважень народного обранця у випадках, передбачених пунктами 1, 2, 5 цієї статті, приймається депутатськими зборами, у випадку, передбаченому пунктами 3, 4 частини другої цієї статті, – судом, пунктом 6 цієї статті – Указом Великого князя Київської Русі.

У разі набрання законної сили обвинувального вироку суду щодо народного обранця, визнання народного обранця недієздатним або безвісно відсутнім, його повноваження припиняються з дня набрання законної сили рішення суду, а в разі смерті народного обранця – з дня смерті, засвідченої свідоцтвом про смерть.

Стаття 87. Загально національні депутатські збори працюють постійно.

Депутатські збори є повноважними за умови обрання не менш як двох третин від їх конституційного складу.

Депутатські збори збираються на установчу сесію не пізніше ніж на тридцятий день після офіційного оголошення результатів виборів.

Перше засідання новообраних депутатських зборів відкриває найстарший за віком народний обранець. Порядок роботи депутатських зборів встановлюється Конституцією Київської Русі та Регламентом депутатських зборів.

Стаття 88. У разі оголошення указу Великого князя Київської Русі про введення воєнного чи надзвичайного стану в країні або окремих її місцевостях депутатські збори збираються на засідання в м. Києві у дводенний строк без скликання і діють за особливим Регламентом воєнного часу.

У разі закінчення строку повноважень депутатських зборів під час дії воєнного чи надзвичайного стану, їх повноваження продовжуються до дня першого засідання першої сесії депутатських зборів, обраних після скасування воєнного чи надзвичайного стану.

Стаття 89. Засідання депутатських зборів проводяться відкрито. Закрите засідання проводиться за рішенням більшості від конституційного складу загально національних депутатських зборів або за окремим зверненням Великого князя Київської Русі.

Рішення депутатських зборів приймаються шляхом електронного голосування, підтвердженого електронним підписом народного обранця.

Таке голосування здійснюється народним обранцем виключно особисто.

Стаття 90. До повноважень депутатських зборів належить:

- 1) внесення змін до Конституції України в межах і порядку, передбачених розділом XII цієї Конституції;
- 2) призначення всеукраїнського референдуму з питань, визначених статтею 77 цієї Конституції;
- 3) прийняття законів;
- 4) затвердження Державного та окремого соціального бюджету країни, внесення змін до них, контроль за виконанням Державного та окремого соціального бюджету країни, прийняття рішення щодо звіту про їх виконання;
- 5) визначення засад внутрішньої і зовнішньої політики;
- 6) затвердження загальнодержавних програм економічного, науково-технічного, соціального, національно-культурного розвитку, охорони довкілля;
- 7) призначення виборів Великого князя Київської Русі у строки, передбачені цією Конституцією;
- 8) заслуховування щорічних та позачергових послань Великого князя Київської Русі про внутрішнє і зовнішнє становище України;
- 9) оголошення за поданням Великого князя Київської Русі стану війни і укладення миру, схвалення рішення Великого князя Київської Русі про використання Збройних Сил Київської Русі та інших військових формувань у разі збройної агресії проти Київської Русі;
- 10) ініціювання народного референдуму про усунення Великого князя Київської Русі з поста в порядку особливої процедури (імпичменту), встановленому статтею 116 цієї Конституції;
- 11) розгляд і прийняття рішення щодо схвалення Програми діяльності Уряду Київської Русі;
- 12) здійснення контролю за діяльністю Уряду Київської Русі відповідно до цієї Конституції та закону;
- 13) прийняття Регламенту депутатських зборів;
- 14) призначення на посаду та звільнення з посади Уповноваженого депутатських зборів з прав людини; заслуховування його щорічних доповідей про стан дотримання та захисту прав і свобод людини в Київській Русі;
- 15) призначення на посади та звільнення з посад членів Центральної виборчої комісії за поданням Великого князя Київської Русі;

- 16) схвалення рішення Великого князя Київської Русі про надання військової допомоги іншим державам, про направлення підрозділів Збройних Сил Київської Русі до іншої держави чи про допуск підрозділів збройних сил інших держав на територію Київської Русі;
 - 17) встановлення державних символів Київської Русі;
 - 18) призначення на посади половини складу Конституційного Суду України;
 - 19) утворення і ліквідація районів, встановлення і зміна меж районів і міст, віднесення населених пунктів до категорії міст, найменування і перейменування населених пунктів і районів;
 - 20) затвердження протягом двох днів з моменту звернення указів Великого князя Київської Русі про введення воєнного чи надзвичайного стану в Київській Русі або в окремих її місцевостях, про загальну або часткову мобілізацію, про оголошення окремих місцевостей зонами надзвичайної екологічної ситуації;
 - 21) надання законом згоди на обов'язковість міжнародних договорів України та денонсація міжнародних договорів України;
 - 22) здійснення парламентського контролю у межах, визначених цією Конституцією та законом;
 - 23) прийняття рішення про направлення запиту до Великого князя Київської Русі на вимогу народного обранця, групи народних обранців чи комітету депутатських зборів, попередньо підтриману не менш як однією третиною від конституційного складу депутатських зборів;
 - 25) призначення на посаду та звільнення з посади керівника апарату депутатських зборів; затвердження кошторису загально національних депутатських зборів та структури її апарату.
- Депутатські збори здійснюють також інші повноваження, які відповідно до Конституції Київської Русі віднесені до її відання.

Стаття 91. Народний обранець має право звернутися із запитом до органів депутатських зборів Київської Русі, до Уряду Київської Русі, до керівників інших органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також до керівників підприємств, установ і організацій, розташованих на території Київської Русі, незалежно від їх підпорядкування і форм власності. Керівники органів державної влади та органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій зобов'язані у визначений законом термін повідомити народного обранця про результати розгляду його запиту.

Стаття 92. Великий князь Київської Русі очолює Уряд Київської Русі і формує його одноосібно, згодом представляючи його повністю на затвердження депутатських зборів.

У разі неприйняття зборами Програми діяльності Уряду, депутатські збори за ініціативою не менш як половини народних обранців можуть розглянути питання про недовіру персональному складу Уряду Київської Русі (окрім його керівника, Великого князя Київської Русі) та прийняти відповідну резолюцію більшістю від конституційного складу. У такому випадку керівник Уряду, Великий князь Київської Русі, має змінити персональний склад Уряду, представивши новий його склад на затвердження депутатським зборам.

Після схвалення Програми діяльності Уряду Київської Русі питання про недовіру не може розглядатися депутатськими зборами протягом усієї каденції депутатських зборів.

Стаття 93. Загально національні депутатські збори обирають із свого складу Голову зборів, Першого заступника і заступника Голови та відкликають їх з цих посад.

Голова депутатських зборів:

- 1) веде засідання зборів;
- 2) організовує роботу зборів, координує діяльність їх органів;
- 3) підписує прийняті акти;
- 4) представляє депутатські збори у відносинах з іншими органами державної влади та парламентами інших держав;
- 5) організовує роботу апарату.

Стаття 94. Для здійснення законотворчої роботи створюється Законотворча палата Київської Русі.

Законотворча палата Київської Русі – незалежний орган, підпорядкований безпосередньо Великому князю Київської Русі. Вона складається з найнятих на державну службу фахівців для написання законопроектів та їх підготовки до прийняття депутатськими зборами. Організація та поточна діяльність Законотворчої палати Київської Русі регламентується окремим законом.

Строк повноважень Законотворчої палати Київської Русі становить п'ять років і відповідає терміну діяльності загально національних депутатських зборів.

Стаття 95. Повноваження депутатських зборів припиняються у день відкриття першого засідання зборів нового скликання.

Великий князь Київської Русі має право достроково припинити повноваження депутатські зборів, якщо:

- 1) протягом тридцяти днів однієї чергової сесії пленарні засідання не можуть розпочатися.
- 2) якщо депутатські збори протягом тридцяти днів поспіль навмисне саботують приймання напрацьованих Законотворчою палатою законопроектів відповідно до встановлених регламентом термінів.

Стаття 96. Загально національні депутатські збори приймають закони, постанови та інші акти більшістю від їх конституційного складу, окрім випадків, передбачених цією Конституцією.

Стаття 97. Виключно законами Київської Русі визначаються:

- 1) права і свободи людини і громадянина, гарантії цих прав і свобод; основні обов'язки громадянина;
- 2) громадянство, правосуб'єктність громадян, статус іноземців та осіб без громадянства;
- 3) права будь-яких народів, що населяють територію Київської Русі;
- 4) порядок існування та застосування мов у повсякденному житті країни;
- 5) засади використання природних ресурсів, виключної (морської) економічної зони, континентального шельфу, освоєння космічного простору, використання національного ефірного простору, організації та експлуатації енергосистем, транспорту і зв'язку;

- 6) основи соціального захисту, форми і види пенсійного забезпечення; засади регулювання праці і зайнятості, шлюбу, сім'ї, охорони дитинства, материнства, батьківства; виховання, освіти, культури і охорони здоров'я; екологічної безпеки;
- 7) правовий режим власності;
- 8) правові засади і гарантії підприємництва; правила конкуренції та норми антимонопольного регулювання;
- 9) засади зовнішніх зносин, зовнішньо економічної діяльності, митної справи;
- 10) засади регулювання демографічних та міграційних процесів;
- 11) засади утворення і діяльності політичних партій, інших об'єднань громадян, засобів масової інформації;
- 12) організація і діяльність органів виконавчої влади, основи державної служби, організації державної статистики та інформатики;
- 13) територіальний устрій України;
- 14) судоустрій, судочинство, статус суддів; засади судової експертизи; організація і діяльність прокуратури, нотаріату, органів досудового розслідування, органів і установ виконання покарань; порядок виконання судових рішень; засади організації та діяльності адвокатури;
- 15) засади місцевого самоврядування;
- 16) забезпечення національної безпеки, громадської безпеки, організація та функціонування Збройних Сил Київської Русі та формувань територіальної оборони ;
- 17) правовий режим державного кордону;
- 18) правовий режим воєнного і надзвичайного стану, зон надзвичайної екологічної ситуації;
- 19) організація і порядок проведення виборів і референдумів;
- 20) організація і порядок діяльності депутатських зборів, статус народних обранців;
- 21) засади цивільно-правової відповідальності; діяння, які є злочинами, адміністративними або дисциплінарними правопорушеннями, та відповідальність за них.

Виключно законами України встановлюються:

- 1) Державний і окремий соціальний бюджети України та бюджетна система України; система оподаткування, податки і збори; засади створення і функціонування фінансового, грошового та інвестиційного ринків; статус національної валюти, а також статус іноземних валют на території України.
- 2) порядок направлення підрозділів Збройних Сил України до інших держав; порядок допуску та умови перебування підрозділів збройних сил інших держав на території Київської Русі;
- 3) одиниці ваги, міри і часу; порядок встановлення державних стандартів;
- 4) порядок використання і захисту державних символів;
- 5) державні нагороди;
- 6) військові звання, дипломатичні ранги та інші спеціальні звання;
- 7) державні свята;
- 8) оголошення амністії.

Стаття 98. Право законодавчої ініціативи у депутатських зборах належить Великому князю Київської Русі та народним обранцям найвищого рівня (1 ступеня).

Законопроекти, визначені Великим князем Київської Русі як невідкладні, розглядаються депутатськими зборами позачергово.

Стаття 99. Закон підписує Голова зборів і невідкладно направляє його на розгляд та підпис Великому князю Київської Русі.

Великий князь Київської Русі протягом десяти днів після отримання закону підписує його та офіційно оприлюднює або повертає закон до депутатських зборів для повторного розгляду зі своїми вмотивованими і сформульованими запереченнями або пропозиціями.

Під час повторного розгляду законопроекту мають бути опрацьовані та обов'язково враховані заперечення або пропозиції Великого князя Київської Русі. Якщо компроміс між сторонами досягнутий, Великий князь Київської Русі має підписати закон та офіційно оприлюднити його протягом десяти днів.

Якщо компромісу між сторонами не може бути досягнуто, законопроект повертають у Законотворчу палату на повну повторну переробку.

Закон набирає чинності у день його офіційного оприлюднення, якщо інше не передбачено самим законом, але не раніше дня його опублікування.

Стаття 100. Бюджетна система Київської Русі будується на засадах справедливого і неупередженого розподілу суспільного багатства між громадянами, а також між об'єднаними територіальними громадами.

Виключно законами про Державний та окремий соціальний бюджети країни визначаються будь-які видатки держави на загальносуспільні потреби, розмір і цільове спрямування цих видатків.

Для безумовного виконання конституційних зобов'язань держави перед громадянами країни у соціальній сфері засновується окремий від загально державного соціальний бюджет. Окремий соціальний бюджет наповнюється виключно з фінансових джерел від використання загальнодержавних суспільних природних ресурсів.

Держава прагне до збалансованості бюджету країни. Регулярні звіти про доходи і видатки Державного і окремого соціального бюджету країни мають бути оприлюднені.

Стаття 101. Державний і окремий соціальний бюджети країни затверджується щорічно депутатськими зборами на період з 1 січня по 31 грудня, а за особливих обставин - на інший період.

Уряд країни не пізніше 1 жовтня кожного року подає до депутатських зборів проект закону про Державний і окремий соціальний бюджети країни на наступний рік.

Стаття 102. Уряд Київської Русі відповідно до закону подає до депутатських зборів на першому засіданні нового календарного року звіт про виконання Державного і окремого соціального бюджетів країни минулого року.

Поданий звіт має бути оприлюднений.

Стаття 103. Контроль від імені депутатських зборів за надходженням коштів до Державного і окремого соціального бюджетів Київської Русі та їх використання здійснює Рахункова палата Київської Русі.

Організація, повноваження і порядок діяльності Рахункової палати Київської Русі визначаються законом.

Стаття 104. Грошовою одиницею України є гривня.

Забезпечення стабільності грошової одиниці є основною функцією центрального емісійно-резервного банку Київської Русі.

Стаття 105. Центральний емісійно-резервний банк Київської Русі розробляє основні засади грошово-кредитної політики та здійснює контроль за її проведенням.

Правовий статус центрального емісійно-резервного банку Київської Русі визначається законом.

Стаття 106. Контроль за додержанням конституційних прав і свобод людини і громадянина здійснює Уповноважений депутатських зборів з прав людини.

Конституція Київської Русі

Розділ VI

ВЕЛИКИЙ КНЯЗЬ КИЇВСЬКОЇ РУСІ

Стаття 107. Великий князь Київської Русі є главою держави і виступає від її імені.

Великий князь Київської Русі є гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності Київської Русі, додержання Конституції Київської Русі, прав і свобод людини і громадянина.

Стаття 108. Великий князь Київської Русі обирається громадянами Київської Русі на основі загального, рівного і прямого виборчого права шляхом таємного голосування строком на десять років.

Великим князем Київської Русі може бути обраний громадянин Київської Русі, який досяг сорока п'яти років, має право голосу, народився на території Київської Русі (к. України) та володіє державною мовою.

Одна й та сама особа може бути Великим князем Київської Русі більше, ніж один строк, якщо вона кожного наступного разу буде обрана в умовах вільного та прозорого волевиявлення громадян та здорової конкуренції серед решти кандидатів.

Великий князь Київської Русі не може мати депутатського представницького мандата, а також займатися іншою оплачуваною або підприємницькою діяльністю чи входити до складу керівного органу або наглядової ради підприємства, що має на меті одержання прибутку.

Чергові вибори Великого князя Київської Русі и проводяться в останню неділю (ще визначається) місяця десятого року повноважень чинного Великого князя Київської Русі. У разі

дострокового припинення повноважень Великого князя Київської Русі вибори Великого князя Київської Русі проводяться в період дев'яноста днів з дня припинення повноважень.

Порядок проведення виборів Великого князя Київської Русі встановлюється законом.

Стаття 109. Новообраний Великий князь Київської Русі вступає на пост не пізніше ніж через тридцять днів після офіційного оголошення результатів виборів, з моменту складення присяги народові Київської Русі.

Приведення Великого князя Київської Русі и до присяги здійснює Голова Конституційного Суду Київської Русі.

Великий князь Київської Русі складає таку присягу:

"Я, (ім'я та прізвище), волею народу обраний Великим князем Київської Русі, заступаючи на цей високий пост, урочисто присягаю на вірність Київській Русі. Zobов'язуюсь усіма своїми справами боронити суверенітет і незалежність Київської Русі, дбати про її розвиток, благо і добробут її народу, відстоювати права і свободи громадян, додержуватися Конституції і законів Київської Русі, виконувати свої обов'язки в інтересах усіх співвітчизників, підносити і гідно тримати авторитет Київської Русі у світі".

Великий князь Київської Русі, обраний на позачергових виборах, складає присягу у п'ятиденний строк після офіційного оголошення результатів виборів.

Стаття 110. Великий князь Київської Русі користується правом недоторканності на час виконання повноважень.

За посягання на честь і гідність Великого князя Київської Русі винні особи притягаються до відповідальності на підставі закону.

Звання Великого князя Київської Русі охороняється законом і зберігається за ним довічно, якщо тільки він не був усунений з поста в порядку імпічменту.

Стаття 111. Великий князь Київської Русі:

- 1) забезпечує державну незалежність, національну безпеку і правонаступництво держави;
- 2) очолює виконавчу владу в країні, поєднуючи свій пост з посадою Голови Уряду;
- 3) представляє державу в міжнародних відносинах, здійснює керівництво зовнішньополітичною діяльністю держави, веде переговори та укладає міжнародні договори Київської Русі;
- 4) звертається з регулярними посланнями до народу про внутрішнє і зовнішнє становище країни;
- 5) приймає рішення про визнання іноземних держав;
- 6) призначає та звільняє глав дипломатичних представництв Київської Русі в інших державах і при міжнародних організаціях; приймає вірчі і відкличні грамоти дипломатичних представників іноземних держав;
- 7) призначає всенародний референдум щодо змін Конституції Київської Русі відповідно до статті 162 цієї Конституції, проголошує загально національний референдум за народною ініціативою;

- 8) припиняє повноваження депутатських зборів Київської Русі у випадках, передбачених цією Конституцією (ст. 95);
- 9) призначає позачергові вибори до депутатських зборів Київської Русі у строки, встановлені цією Конституцією (ст.82);
- 10) призначає та звільняє з посади віце-прем'єра Уряду;
- 11) призначає та звільняє з посади усіх членів Уряду;
- 12) призначає та звільняє з посади Генерального прокурора;
- 13) призначає та звільняє з посад членів Ради Національного банку України;
- 14) призначає та звільняє з посади Голову Служби безпеки Київської Русі;
- 15) є Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил Київської Русі, призначає на посади та звільняє з посад вище командування Збройних Сил Київської Русі, інших військових формувань; здійснює керівництво у сферах національної безпеки та оборони держави;
- 16) очолює Раду національної безпеки і оборони Київської Русі;
- 17) приймає рішення про оголошення стану війни та у разі збройної агресії проти Київської Русі, приймає рішення про використання Збройних Сил Київської Русі та інших утворених відповідно до законів Київської Русі військових формувань;
- 18) приймає відповідно до закону рішення про загальну або часткову мобілізацію та введення воєнного стану в Київській Русі або в окремих її місцевостях у разі загрози нападу, небезпеки державній незалежності Київської Русі;
- 19) приймає у разі необхідності рішення про введення в Київській Русі або в окремих її місцевостях надзвичайного стану, а також оголошує у разі необхідності окремі місцевості Київської Русі зонами надзвичайної екологічної ситуації;
- 20) призначає на посади весь склад Конституційного Суду України, з якого половина кандидатів вноситься на розгляд загально національними депутатськими зборами;
- 21) призначає своїх повноважних представників у регіонах та столиці країни;
- 22) присвоює вищі військові звання, вищі дипломатичні ранги та інші вищі спеціальні звання і класні чини;
- 23) нагороджує державними нагородами; встановлює власні відзнаки та нагороджує ними;
- 24) приймає рішення про прийняття до громадянства Київської Русі та припинення громадянства Київської Русі, про надання притулку в Київській Русі;
- 25) здійснює помилування;
- 26) створює для здійснення своїх повноважень консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи і служби;
- 27) підписує закони, прийняті загально національними депутатськими зборами Київської Русі;
- 28) має право вето щодо прийнятих загально національними депутатськими зборами Київської Русі законів з наступним поверненням їх на доопрацювання Законотворчою палатою та повторний розгляд загально національними депутатськими зборами Київської Русі;
- 29) здійснює інші повноваження, визначені Конституцією Київської Русі.

Великий князь Київської Русі не може передавати свої повноваження іншим особам або органам.

Великий князь Київської Русі на основі та на виконання Конституції і законів Київської Русі видає укази і розпорядження, які є обов'язковими до виконання на всій території Київської Русі.

Стаття 112. При Великому князі Київської Русі у якості координаційного органу існує та діє Рада національної безпеки і оборони Київської Русі.

Рада національної безпеки і оборони Київської Русі координує і контролює діяльність органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони.

Головою Ради національної безпеки і оборони Київської Русі є Великий князь Київської Русі.

Персональний склад Ради національної безпеки і оборони Київської Русі формує Великий князь Київської Русі.

До складу Ради національної безпеки і оборони Київської Русі за посадою входять віце-прем'єр Уряду, Міністр оборони, Голова Служби безпеки, Міністр внутрішніх справ, Міністр закордонних справ. Решта учасників визначається та призначається указом Великого князя Київської Русі.

У засіданнях Ради національної безпеки і оборони Київської Русі може брати участь Голова загально національних депутатських зборів Київської Русі.

Рішення Ради національної безпеки і оборони Київської Русі вводяться в дію указами Великого князя Київської Русі.

Компетенція та функції Ради національної безпеки і оборони Київської Русі визначаються законом.

Стаття 113. Великий князь Київської Русі виконує свої повноваження до вступу на пост новообраного Великого князя Київської Русі.

Повноваження Великого князя Київської Русі припиняються достроково у разі:

- 1) добровільної відставки;
- 2) неспроможності виконувати свої повноваження за станом здоров'я;
- 3) усунення з поста в порядку імпічменту;
- 4) смерті.

Стаття 114. Відставка Великого князя Київської Русі набуває чинності з моменту проголошення ним особисто та прилюдно заяви про свою відставку.

Стаття 115. Неспроможність виконання Великим князем Київської Русі своїх повноважень за станом здоров'я має бути встановлена тільки на основі об'єктивних медичних показань висновком компетентного колегіального медичного консиліуму при незалежній спеціальній медичній установі. Цей висновок має бути оприлюднений відразу після його підписання усіма залученими медичними фахівцями.

Стаття 116. Великий князь Київської Русі може бути усунений з поста в порядку імпічменту у разі вчинення ним державної зради або кримінального злочину.

Питання про усунення Великого князя Київської Русі з поста в порядку імпічменту ініціюється двома третинами від конституційного складу депутатських зборів та виноситься на загально національний референдум рішенням, за яке проголосувало також дві третини від конституційного складу депутатських зборів. Тільки у такому випадку рішення про проведення загально національного референдуму є легітимним.

Остаточне рішення про усунення Великого князя Київської Русі з поста в порядку імпічменту приймає тільки загально національний референдум.

Стаття 117. У разі дострокового припинення повноважень Великого князя Київської Русі відповідно до статей 113, 114, 115, 116 цієї Конституції тимчасове виконання обов'язків Великого князя Київської Русі на період до обрання і вступу на пост нового Великого князя Київської Русі покладається на Голову загально національних депутатських зборів. Голова загально національних депутатських зборів в період виконання ним обов'язків Великого князя Київської Русі не може здійснювати повноваження, передбачені пунктами 2, 6, 7, 8, 10 - 13, 22, 24, 25, 27, 28 статті 111 Конституції Київської Русі.

Конституція Київської Русі Розділ VII

УРЯД КИЇВСЬКОЇ РУСІ. ІНШІ ОРГАНИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

Стаття 118. Уряд Київської Русі є вищим органом у системі органів виконавчої влади.

Великий князь Київської Русі є главою виконавчої влади в країні. Уряд Київської Русі очолюється Великим князем і підконтрольний та підзвітний лише йому.

Уряд Київської Русі у своїй діяльності керується цією Конституцією та законами Київської Русі, а також указами Великого князя Київської Русі.

Стаття 119. До складу Уряду Київської Русі, окрім Великого князя, входять віце-прем'єр Уряду та міністри.

Весь склад Уряду призначається указом Великого князя Київської Русі і може бути частково або повністю відправлений у відставку таким же чином. Віце-прем'єр Уряду керує роботою апарату Уряду Київської Русі.

Стаття 120. Уряд Київської Русі складає повноваження лише перед новообраним Великим князем Київської Русі.

Уряд Київської Русі, який склав повноваження перед новообраним Великим князем Київської Русі, продовжує виконувати свої повноваження до початку роботи новосформованого Уряду Київської Русі.

Стаття 121. Уряд Київської Русі:

- 1) забезпечує державний суверенітет і економічну самостійність Київської Русі, здійснення внутрішньої і зовнішньої політики держави, виконання Конституції і законів Київської Русі, актів Великого князя Київської Русі;
- 2) вживає заходів щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина;
- 3) забезпечує проведення фінансової, цінової, інвестиційної та податкової політики; політики у сферах праці й зайнятості населення, соціального захисту, освіти, науки і культури, охорони здоров'я та природного середовища, екологічної безпеки і природокористування;
- 4) розробляє і здійснює загальнодержавні програми економічного, науково-технічного, соціального і культурного розвитку Київської Русі;
- 5) забезпечує рівні умови розвитку всіх форм власності; здійснює управління об'єктами державної власності відповідно до закону;
- 6) щорічно розробляє проект закону про Державний та окремий соціальний бюджети Київської Русі і забезпечує їх виконання.
- 7) здійснює заходи щодо забезпечення обороноздатності і національної безпеки Київської Русі, громадської безпеки, боротьби зі злочинністю;
- 8) організовує і забезпечує здійснення зовнішньоекономічної діяльності та торгівлі Київської Русі, а також митної справи;
- 9) спрямовує і координує роботу міністерств, інших органів виконавчої влади;
- 10) утворює, реорганізовує та ліквідує відповідно до закону міністерства та інші центральні органи виконавчої влади, діючи в межах коштів, передбачених на утримання органів виконавчої влади;
- 11) здійснює інші повноваження, визначені Конституцією та законами Київської Русі.

Стаття 122. Уряд Київської Русі розробляє та обчислює окремий соціальний бюджет держави. Соціальний бюджет – окремий від загально державного бюджету кошторис, мета якого – фінансування у повному обсязі конституційних норм, пов'язаних з розвитком та соціальним захистом людини. Наповнюється виключно з фінансових джерел від використання загальнодержавних суспільних природних ресурсів.

Його створення підтверджує та гарантує:

- 1) причетність кожної людини до суспільних багатств країни та визначення долі кожного громадянина вкупі з правом розпоряджатися нею;
- 2) отримання кожною людиною персоніфікованого права на свою частку наповненого рентними платежами соціального бюджету;
- 3) можливістю отримання кожною людиною гарантій, що її найкритичніші життєві проблеми будуть профінансовані коштом цієї частки, а саме: власне здоров'я і здоров'я родини, особиста освіта, освіта дітей, якість щоденного життя – комунальні питання та екологічний захист середовища місця проживання;

4) заснування законодавчого механізму розподілу усіх рентних надходжень до соціального бюджету з метою відрегулювання рівних прав людей на отримання зиску від використання землі та інших державних скарбів як суспільної власності.

Стаття 123. Уряд Київської Русі в межах своєї компетенції видає постанови і розпорядження, які є обов'язковими до виконання.

Акти Уряду Київської Русі підписує Великий князь Київської Русі як керівник Уряду, або віцепрем'єр Уряду за дорученням Великого князя Київської Русі.

Стаття 124. Виконавчу владу в регіонах і районах країни, місті Києві здійснюють виконавчі адміністрації місцевих депутатських зборів.

Склад місцевих виконавчих адміністрацій формують місцеві депутатські збори.

Голови місцевих виконавчих адміністрацій обираються на посаду і звільняються місцевими депутатськими зборами.

Голови місцевих виконавчих адміністрацій при здійсненні своїх повноважень відповідальні перед Великим князем і Урядом Київської Русі, підзвітні та підконтрольні контролюючим органам виконавчої влади вищих рівнів.

Місцеві виконавчі адміністрації підзвітні і підконтрольні місцевим депутатським зборам у частині повноважень, делегованих їм самими зборами.

Місцеві виконавчі адміністрації також підзвітні і підконтрольні органам виконавчої влади вищих рівнів.

Рішення голів місцевих виконавчих адміністрацій, що суперечать Конституції та законам, іншим актам законодавства Київської Русі, можуть бути відповідно до закону скасовані Великим князем Київської Русі або рішенням місцевих депутатських зборів, які їх сформували.

Стаття 125. Місцеві виконавчі адміністрації на власній території забезпечують:

- 1) виконання Конституції та законів Київської Русі, актів Великого князя Київської Русі, Уряду Київської Русі, інших органів виконавчої влади;
- 2) законність і правопорядок; додержання прав і свобод громадян;
- 3) виконання державних і регіональних програм соціально-економічного та культурного розвитку, програм охорони довкілля, а в місцях компактного проживання корінних народів і національних меншин – програм їх національно-культурного розвитку;
- 4) підготовку та виконання відповідних регіональних, міських і районних бюджетів;
- 5) звіт про виконання відповідних бюджетів та програм;
- 6) взаємодію з органами місцевого самоврядування;
- 7) реалізацію інших наданих державою, а також делегованих відповідними депутатськими зборами повноважень.

Стаття 126. Представник Великого князя Київської Русі у регіоні є повноважним представником вищих органів державної влади. Наглядає та відповідає за провадження державної ідеології розвитку, внутрішньої соціальної політики та економіки у ввіреному регіоні.

Контролює дії та рішення місцевих органів виконавчої влади та самоврядування згідно наданих йому повноважень. У разі невідповідності таких рішень Конституції та чинному законодавству, призупиняє такі своїм рішенням, з одночасним негайним зверненням до Великого князя Київської Русі та суду.

Стаття 127. Члени Уряду Київської Русі, керівники центральних та місцевих органів виконавчої влади не мають права суміщати свою службову діяльність з іншою роботою (крім викладацької, наукової та творчої роботи у позаробочий час), входити до складу керівного органу чи наглядової ради підприємства або організації, що має на меті одержання прибутку.

Організація, повноваження і порядок діяльності Уряду Київської Русі, інших центральних та місцевих органів виконавчої влади визначаються Конституцією і законами Київської Русі.

Конституція Київської Русі

Розділ VIII

ПРАВОСУДДЯ

Стаття 128. Правосуддя в Київській Русі здійснюють суди.

Юрисдикція судів поширюється на будь-який юридичний спір та будь-яке кримінальне обвинувачення. У передбачених законом випадках суди розглядають також інші справи.

Законом може бути визначений обов'язковий досудовий порядок урегулювання спору.

Народ безпосередньо бере участь у здійсненні правосуддя через обраних ним напряму суддів та присяжних.

Стаття 129. Судоустрій в Київській Русі будується за принципами територіальності та спеціалізації і визначається законом.

Територіальні суди будь-якої спеціалізації утворюються, реорганізуються і ліквідовуються указом Великого князя Київської Русі.

Верховний Суд Київської Русі утворюється спеціальним законом, проект якого вносить до депутатських зборів Великий князь Київської Русі і є найвищим судом у системі судоустрою Київської Русі.

Стаття 130. Судді у Київській Русі обираються на вільних загальнонародних виборах. Суддя обіймає посаду на законодавчо визначений термін.

Незалежність і недоторканність судді гарантуються Конституцією і законами Київської Русі.

Вплив на суддю у будь-який спосіб забороняється.

Підставами для звільнення судді є:

1) доведене злочинне неправосудне рішення;

- 2) вчинення істотного дисциплінарного проступку, грубе чи систематичне нехтування обов'язками, що є несумісним зі статусом судді або виявило його невідповідність займаній посаді;
- 3) порушення суддею вимог щодо несумісності;
- 4) неспроможність виконувати повноваження за станом здоров'я;
- 5) подання заяви про відставку або про звільнення з посади за власним бажанням;
- 6) незгода на переведення до іншого суду у разі ліквідації чи реорганізації суду, в якому суддя обіймає посаду;
- 7) порушення обов'язку підтвердити законність джерел походження майна, що знаходиться у власному користуванні, незалежно від відсутності права власності на нього.

Повноваження судді припиняються у разі:

- 1) досягнення суддею сімдесяти років;
- 2) припинення громадянства Київської Русі або набуття суддею громадянства іншої держави;
- 3) набрання законної сили рішенням суду про визнання судді безвісно відсутнім або оголошення померлим, визнання недієздатним або обмежено дієздатним;
- 4) смерті судді;
- 5) набрання законної сили обвинувальним вироком щодо судді за вчинення ним злочину.

Держава забезпечує особисту безпеку судді та членів його сім'ї.

Стаття 131. Правосуддя здійснюють судді за участю присяжних. У визначених законом окремих випадках правосуддя здійснюється лише суддями.

Суддя не може належати до політичних партій, профспілок, брати участь у будь-якій політичній діяльності, мати представницький мандат, обіймати будь-які інші оплачувані посади, виконувати іншу оплачувану роботу, крім наукової, викладацької чи творчої.

На посаду судді може бути обраний громадянин Київської Русі, не молодший тридцяти та не старший сімдесяти років, який має вищу юридичну освіту і стаж професійної діяльності у сфері права щонайменше п'яти років, є компетентним, добросовісним та володіє державною мовою. Законом можуть бути передбачені додаткові вимоги для призначення на посаду судді.

Стаття 132. Призначення на посаду судді здійснюється за результатами загальнонародних вільних виборів.

Призначення судді на посаду за результатами таких виборів здійснюється указом Великого князя Київської Русі.

Голову Верховного Суду призначає Великий князь Київської Русі в порядку, встановленому законом.

Стаття 133. Суддя, здійснюючи правосуддя, є незалежним та керується верховенством права.

Основними засадами судочинства є:

- 1) рівність усіх учасників судового процесу перед законом і судом;
- 2) забезпечення доведеності вини;

- 3) змагальність сторін та свобода в наданні ними своїх доказів суду і у доведенні перед судом їх переконливості;
- 4) підтримання публічного обвинувачення в суді прокурором;
- 5) забезпечення обвинуваченому права на захист;
- 6) гласність судового процесу та його повне фіксування технічними засобами;
- 7) розумні строки розгляду справи судом;
- 8) забезпечення права на апеляційний перегляд справи та касаційне оскарження судового рішення;
- 9) обов'язковість судового рішення.

За неповагу до суду чи судді винні особи притягаються до юридичної відповідальності.

Стаття 134. Суд ухвалює рішення іменем Великого князівства Київська Русь. Судове рішення є обов'язковим до виконання.

Держава забезпечує виконання судового рішення у визначеному законом порядку.

Контроль за виконанням судового рішення здійснює суд.

Стаття 135. Держава забезпечує фінансування та належні умови для функціонування судів і діяльності суддів. У Державному бюджеті Київської Русі окремо визначаються видатки на утримання судів.

Розмір винагороди судді встановлюється законом про судоустрій.

Стаття 136. Для захисту професійних інтересів суддів та ініціювання питань вдосконалення внутрішньої діяльності судів, відповідно до законодавства, діє суддівське самоврядування.

Стаття 137. Для зміцнення впливу суспільства та місцевого самоврядування на громадський порядок, дисципліну та культуру взаємин між громадянами у кожній об'єднаній громаді засновується громадський суд Честі.

Цей суд здійснюється вибірними представниками об'єднаної громади від її імені стосовно правопорушень, які носять не кримінальний суспільно-побутовий характер, але повинні мати певні адміністративно-юридичні наслідки для порушників. Такі дії громади, а також визначення ситуацій для втручання і засоби впливу на винуватців мають бути обов'язково зазначені в Статуті об'єднаної громади.

Рішення суду Честі подається на затвердження територіальному судді відповідно до території розташування об'єднаної громади. Якщо рішення затверджене, воно оскарженню не підлягає.

Громадські суди Честі мають суттєво розвантажити суди загальної юрисдикції від справ не кримінального характеру, які не потребують судових вироків з позбавленням волі.

Стаття 138. В Київській Русі діє прокуратура, яка здійснює:

- 1) загальний нагляд за законністю в країні;
- 2) представництво інтересів держави в суді у порядку, визначеному законом;
- 3) підтримання публічного обвинувачення в суді.

Організація та порядок діяльності прокуратури визначаються законом.

Прокуратуру в Київській Русі очолює Генеральний прокурор, якого призначає на посаду та звільняє з посади Великий князь Київської Русі.

Строк повноважень Генерального прокурора становить п'ять років. Одна й та ж особа не може обіймати посаду Генерального прокурора два строки поспіль.

Дострокове звільнення з посади Генерального прокурора здійснюється виключно у випадках і з підстав, визначених цією Конституцією та законом.

Стаття 139. Для надання професійної правничої допомоги в Київській Русі діє адвокатура.

Незалежність адвокатури гарантується.

Засади організації і діяльності адвокатури та здійснення адвокатської діяльності в Київській Русі визначаються законом.

Виключно адвокат здійснює представництво іншої особи в суді, а також захист від кримінального обвинувачення.

Конституція Київської Русі Розділ IX

ТЕРИТОРІАЛЬНИЙ УСТРІЙ КИЇВСЬКОЇ РУСІ

Стаття 140. Територіальний устрій Київської Русі ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій.

Стаття 141. Систему адміністративно-територіального устрою України складають: регіони, райони, міста, райони в містах, селища і села.

До складу України входять: Вінницький, Волинський, Дніпровський, Донецький, Житомирський, Закарпатський, Запорізький, Івано-Франківський, Київський, Кіровоградський, Кримський, Луганський, Львівський, Миколаївський, Одеський, Полтавський, Рівненський, Сумський, Тернопільський, Харківський, Херсонський, Хмельницький, Черкаський, Чернівецький, Чернігівський регіони, місто Київ.

Конституція Київської Русі

Розділ X

МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ

Стаття 142. Місцеве самоврядування є правом жителів об'єднаної територіальної громади – села, добровільного об'єднання кількох сіл, селища або міста – самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів Київської Русі.

Місцеве самоврядування здійснюється об'єднаною територіальною громадою у порядку, встановленому законом, як безпосередньо, так і через органи місцевого самоврядування: сільські, селищні, міські депутатські збори та їх виконавчі органи.

Органами місцевого самоврядування, що представляють спільні інтереси об'єднаних територіальних громад сіл, селищ та міст, є районні, міські та регіональні депутатські збори.

Питання організації управління районами в містах належить до компетенції міських депутатських зборів.

Сільські, селищні, міські депутатські збори можуть дозволяти за ініціативою жителів створювати будинкові, вуличні, квартальні та інші органи самоорганізації населення і наділяти їх частиною власної компетенції, фінансів, майна.

Стаття 143. До складу сільських, селищних, районних, міських, регіональних депутатських зборів входять обранці, які обираються на місцевих виборах жителями села, селища, міста, району, регіону на основі загального, рівного, прямого виборчого права шляхом таємного голосування. Строк повноважень сільських, селищних, міських, районних, регіональних депутатських зборів, обранці яких обрані на чергових виборах, становить п'ять років. Припинення повноважень сільських, селищних, міських, районних, регіональних депутатських зборів має наслідком припинення повноважень обранців відповідних депутатських зборів.

Депутатські збори призначають виконавчу адміністрацію та її керівника для здійснення поточного керівництва.

Одночасно на місцевих виборах мешканці об'єднаних територіальних громад на основі загального, рівного, прямого виборчого права шляхом таємного голосування обирають голову громади, який автоматично стає народним обранцем найвищого рівня (1 ступеня) загальнонаціональних депутатських зборів від місцевої території, яку він зобов'язаний представляти на усіх рівнях – від загальнонаціонального та до місцевого.

Строк повноважень голови об'єднаної територіальної громади, обраного на чергових виборах, становить п'ять років.

Чергові місцеві вибори сільських, селищних, міських, районних, регіональних депутатських зборів, сільських, селищних, міських голів відбуваються в (ще визначається) місяця п'ятого року повноважень відповідних депутатських зборів чи відповідного голови, обраних на чергових виборах.

Статус голів місцевих депутатських зборів і виконавчих адміністрацій та їх повноваження, порядок утворення, реорганізації, ліквідації визначаються законом.

Стаття 144. Матеріальною і фінансовою основою місцевого самоврядування є рухоме і нерухоме майно, доходи місцевих бюджетів, інші кошти, земля, природні ресурси, що є у власності об'єднаних територіальних громад сіл, селищ, міст, районів у містах, а також об'єкти їх спільної власності, що перебувають в управлінні районних та регіональних депутатських зборів. Мешканці об'єднаних територіальних громад є співвласниками комунального майна, що знаходиться у них на балансі.

Об'єднані територіальні громади сіл, селищ і міст можуть об'єднувати на договірних засадах об'єкти комунальної власності, а також кошти бюджетів для виконання спільних проектів або для спільного фінансування (утримання) комунальних підприємств, організацій і установ, створювати для цього відповідні органи і служби.

Держава бере участь у формуванні доходів бюджетів місцевого самоврядування, фінансово підтримує місцеве самоврядування. Витрати органів місцевого самоврядування, що виникли внаслідок рішень органів державної влади, компенсуються державою.

Стаття 145. Об'єднані територіальні громади села, селища, міста безпосередньо або через утворені ними органи місцевого самоврядування управляють майном, що є в комунальній власності; затверджують програми соціально-економічного та культурного розвитку і контролюють їх виконання; затверджують бюджети відповідних адміністративно-територіальних одиниць і контролюють їх виконання; встановлюють місцеві податки і збори відповідно до закону; забезпечують проведення місцевих референдумів та реалізацію їх результатів; утворюють, реорганізують та ліквідовують комунальні підприємства, організації і установи, а також здійснюють контроль за їх діяльністю; вирішують інші питання місцевого значення, віднесені законом до їх компетенції.

Регіональні та районні депутатські збори затверджують програми соціально-економічного та культурного розвитку відповідних регіонів і районів та контролюють їх виконання. Вони затверджують районні і регіональні бюджети для їх відповідного розподілу між об'єднаними територіальними громадами для виконання спільних проектів. Ці бюджети формуються з коштів державного бюджету або з коштів, залучених на договірних засадах з місцевих бюджетів для реалізації спільних соціально-економічних і культурних програм. Регіональні та районні депутатські збори контролюють виконання таких бюджетів, вирішують інші питання, віднесені законом до їх компетенції.

Органам місцевого самоврядування можуть надаватися законом окремі повноваження органів виконавчої влади. Держава фінансує здійснення цих повноважень у повному обсязі за рахунок коштів Державного бюджету Київської Русі шляхом віднесення до місцевого бюджету у встановленому законом порядку окремих загальнодержавних податків, передає органам місцевого самоврядування відповідні об'єкти державної власності.

Органи місцевого самоврядування з питань здійснення ними повноважень органів виконавчої влади підконтрольні відповідним вищим за рівнем органам виконавчої влади.

Стаття 146. Органи місцевого самоврядування в межах повноважень, визначених законом, приймають рішення, які є обов'язковими до виконання на відповідній території.

Рішення органів місцевого самоврядування з мотивів їх невідповідності Конституції чи законам Київської Русі призупиняються повноважним представником Великого князя Київської Русі на відповідній території у встановленому законом порядку з одночасним інформуванням Великого князя Київської Русі та зверненням до суду.

Стаття 147. Права місцевого самоврядування захищаються у судовому порядку.

Стаття 148. Інші питання організації місцевого самоврядування, формування, діяльності та відповідальності органів місцевого самоврядування визначаються законом.

Конституція Київської Русі

Розділ XI

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД КИЇВСЬКОЇ РУСІ

Стаття 149. Конституційний Суд Київської Русі вирішує питання про відповідність Конституції Київської Русі законів Київської Русі та у передбачених цією Конституцією випадках інших актів, здійснює офіційне тлумачення Конституції Київської Русі, а також інші повноваження відповідно до цієї Конституції.

Діяльність Конституційного Суду Київської Русі ґрунтується на принципах верховенства права, незалежності, колегіальності, гласності, обґрунтованості та обов'язковості ухвалених ним рішень і висновків.

Стаття 150. До складу Конституційного Суду Київської Русі входять дванадцять суддів Конституційного Суду Київської Русі.

Великий князь Київської Русі та депутатські збори Київської Русі призначають по шість суддів Конституційного Суду Київської Русі.

Відбір кандидатур на посаду судді Конституційного Суду Київської Русі здійснюється на конкурсних засадах у визначеному законом порядку.

Суддею Конституційного Суду Київської Русі може бути громадянин України, який володіє державною мовою, на день призначення досяг сорока років, має вищу юридичну освіту і стаж професійної діяльності у сфері права щонайменше п'ятнадцять років, є правником із визнаним професійною спільнотою рівнем компетентності, а також відомими у громадському суспільстві високими моральними якостями.

Суддя Конституційного Суду Київської Русі не може належати до політичних партій, профспілок, брати участь у будь-якій політичній діяльності, мати представницький мандат,

обіймати будь-які інші оплачувані посади, виконувати іншу оплачувану роботу, крім наукової, викладацької чи творчої.

Суддя Конституційного Суду Київської Русі призначається на шість років без права бути призначеним повторно.

Суддя Конституційного Суду Київської Русі набуває повноважень з дня складення ним присяги на спеціальному пленарному засіданні Суду.

Конституційний Суд Київської Русі на спеціальному пленарному засіданні Суду обирає зі свого складу Голову шляхом таємного голосування лише на один трирічний термін. Для перемоги кандидат на цю посаду має отримати просту більшість голосів від загального складу Конституційного Суду.

Стаття 151. Держава забезпечує фінансування та належні умови для діяльності Конституційного Суду Київської Русі. У Державному бюджеті Київської Русі окремо визначаються видатки на діяльність Конституційного Суду.

Розмір заробітної плати судді Конституційного Суду Київської Русі встановлюється законом про Конституційний Суд Київської Русі.

Стаття 152. Незалежність і недоторканність судді Конституційного Суду Київської Русі гарантуються Конституцією і законами Київської Русі.

Вплив на суддю Конституційного Суду Київської Русі у будь-який спосіб забороняється.

Без згоди Великого князя Київської Русі суддю Конституційного Суду України не може бути затримано або утримувано під вартою чи арештом до винесення обвинувального вироку судом, за винятком затримання судді під час або відразу ж після вчинення тяжкого або особливо тяжкого злочину.

Суддю Конституційного Суду Київської Русі не може бути притягнуто до відповідальності за голосування у зв'язку з ухваленням Судом рішень та надання ним висновків, за винятком доведеної навмисної участі у злочинному неправосудному рішенні, що завдало суттєвої шкоди народу країни або державним інтересам.

Держава забезпечує особисту безпеку судді Конституційного Суду Київської Русі та членів його сім'ї.

Стаття 153. Повноваження судді Конституційного Суду Київської Русі припиняються у разі:

- 1) закінчення строку його повноважень;
- 2) досягнення ним сімдесяти років;
- 3) припинення громадянства Київської Русі або набуття ним громадянства іншої держави;
- 4) набрання законної сили рішенням суду про визнання його безвісно відсутнім, визнання недієздатним або обмежено дієздатним;
- 5) набрання законної сили обвинувальним вироком щодо нього за вчинення ним злочину;
- 6) смерті судді Конституційного Суду Київської Русі.

Підставами для звільнення судді Конституційного Суду Київської Русі з посади є:

- 1) неспроможність виконувати свої повноваження за станом здоров'я;

- 2) подання ним заяви про відставку або про звільнення з посади за власним бажанням.
- 3) порушення ним вимог щодо несумісності;
- 4) вчинення ним істотного дисциплінарного проступку, грубе чи систематичне нехтування своїми обов'язками, що є несумісним зі статусом судді Суду або виявлення його невідповідності займаній посаді;
- 5) доведена навмисна участь у злочинному неправосудному рішенні, що завдало суттєвої шкоди народу країни або державним інтересам.
- 6) відмова підтвердити законність джерел походження майна, що знаходиться у власному користуванні, незалежно від відсутності права власності на нього.

Рішення про звільнення з посади судді Конституційного Суду Київської Русі Суд ухвалює простою більшістю від його загального складу, яке потім затверджується указом Великого князя Київської Русі.

Стаття 154. До повноважень Конституційного Суду Київської Русі належить:

- 1) вирішення питань про відповідність Конституції Київської Русі (конституційність): законів та інших правових актів депутатських зборів Київської Русі; актів Великого князя Київської Русі; актів Уряду Київської Русі.

2) офіційне тлумачення Конституції Київської Русі;

3) здійснення інших повноважень, передбачених Конституцією Київської Русі.

Питання, передбачені пунктами 1, 2 частини першої цієї статті, розглядаються за конституційними поданнями: Великого князя Київської Русі; щонайменше ста п'ятдесяти народних обранців загально національних депутатських зборів Київської Русі; Верховного Суду Київської Русі; Уповноваженого депутатських зборів Київської Русі з прав людини.

Стаття 155. Конституційний Суд Київської Русі за зверненням Великого князя Київської Русі, або щонайменше ста п'ятдесяти народних обранців загально національних депутатських зборів Київської Русі, або Уряду Київської Русі надає висновки про відповідність Конституції Київської Русі чинних міжнародних договорів Київської Русі або тих міжнародних договорів, що вносяться до загально національних депутатських зборів Київської Русі для надання згоди на їх обов'язковість.

Конституційний Суд Київської Русі за зверненням Великого князя Київської Русі або щонайменше половини народних обранців від конституційного складу загально національних депутатських зборів Київської Русі надає висновки про відповідність Конституції Київської Русі (конституційність) питань, які пропонуються для винесення на загально національний референдум за народною ініціативою.

За зверненням загально національних депутатських зборів Київської Русі – за умови рішення про це більш, ніж двох третин від їх конституційного складу, Конституційний Суд Київської Русі надає висновок щодо додержання конституційної процедури розслідування і розгляду справи про усунення Великого князя Київської Русі з поста в порядку імпічменту.

Стаття 156. Конституційний Суд Київської Русі вирішує питання про відповідність Конституції Київської Русі (конституційність) закону Київської Русі за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон Київської Русі суперечить Конституції Київської Русі. Конституційна скарга може бути подана в разі, якщо всі інші національні засоби юридичного захисту вичерпано.

Стаття 157. Рішення та висновки, ухвалені Конституційним Судом Київської Русі, є обов'язковими, остаточними і не можуть бути оскаржені.

Стаття 158. Закони та інші акти за рішенням Конституційного Суду Київської Русі визнаються неконституційними повністю чи в окремій частині, якщо вони не відповідають Конституції Київської Русі або якщо була порушена встановлена Конституцією Київської Русі процедура їх розгляду, ухвалення або набрання ними чинності.

Закони, інші акти або їх окремі положення, що визнані неконституційними, втрачають чинність з дня ухвалення Конституційним Судом Київської Русі рішення про їх неконституційність, якщо інше не встановлено самим рішенням, але не раніше дня його ухвалення.

Матеріальна чи моральна шкода, завдана фізичним або юридичним особам актами і діями, що визнані неконституційними, відшкодовується державою у встановленому законом порядку.

Стаття 159. Порядок організації та діяльності Конституційного Суду Київської Русі, статус суддів Суду, підстави і порядок звернення до Суду, процедура розгляду ним справ і виконання рішень Суду визначаються Конституцією Київської Русі та законом.

Конституція Київської Русі Розділ XII

ВНЕСЕННЯ ЗМІН ДО КОНСТИТУЦІЇ КИЇВСЬКОЇ РУСІ

Стаття 160. Законопроект про внесення змін до Конституції Київської Русі може бути поданий до загально національних депутатських зборів Київської Русі Великим князем Київської Русі або не менш як половиною народних обранців від конституційного складу загально національних депутатських зборів Київської Русі.

Стаття 161. Законопроект про внесення змін до Конституції Київської Русі, крім розділу I "Загальні засади", розділу III "Вибори. Референдум" і розділу XIII "Внесення змін до Конституції Київської Русі", попередньо схвалений більшістю від конституційного складу загально національних депутатських зборів, вважається прийнятим, якщо на наступній черговій сесії за нього проголосувало не менш як дві третини від конституційного складу загально національних депутатських зборів Київської Русі.

Стаття 162. Законопроект про внесення змін до розділу I "Загальні засади", розділу III "Вибори. Референдум" і розділу XIII "Внесення змін до Конституції Київської Русі" подається до загально національних депутатських зборів Великим князем Київської Русі або не менш як двома третинами від конституційного складу загально національних депутатських зборів і, за умови його прийняття не менш як двома третинами від їх конституційного складу, затверджується загально національним референдумом, який призначається Великим князем Київської Русі.

Повторне подання законопроекту про внесення змін до розділів I, III і XIII цієї Конституції з одного й того самого питання можливе лише до загально національних депутатських зборів наступного скликання.

Стаття 163. Конституція Київської Русі не може бути змінена, якщо зміни передбачають скасування чи обмеження прав і свобод людини і громадянина або якщо вони спрямовані на ліквідацію незалежності чи на порушення територіальної цілісності Київської Русі.

Конституція Київської Русі не може бути змінена в умовах воєнного або надзвичайного стану.

Стаття 164. Законопроект про внесення змін до Конституції Київської Русі, який розглядався загально національними депутатськими зборами і не був прийнятий, може бути поданий до загально національних депутатських зборів Київської Русі не раніше, ніж через рік з дня прийняття негативного рішення щодо цього законопроекту.

Загально національні депутатські збори Київської Русі протягом строку своїх повноважень не можуть двічі змінювати одні й ті самі положення Конституції Київської Русі.

Стаття 165. Законопроект про внесення змін до Конституції Київської Русі розглядається загально національними депутатськими зборами за наявності висновку Конституційного Суду Київської Русі.

Конституція Київської Русі Розділ XIII

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 166. Конституція Київської Русі набуває чинності з дня її прийняття.

Стаття 167. День прийняття Конституції Київської Русі є державним святом – Днем Конституції Київської Русі.

Конституція Київської Русі

Розділ XIV

ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Закони та інші нормативні акти, прийняті до набуття чинності цією Конституцією, є чинними у частині, що не суперечить Конституції Київської Русі.
2. Загально національні депутатські збори Київської Русі після прийняття Конституції Київської Русі здійснюють повноваження, передбачені цією Конституцією.
3. Великий князь Київської Русі протягом п'яти років після набуття чинності Конституції Київської Русі має право видавати укази з будь-яких питань, не врегульованих законами, з одночасним поданням відповідного законопроекту до депутатських зборів в порядку, встановленому статтею 98 цієї Конституції.
Такий указ Великого князя Київської Русі вступає в дію після його опублікування і діє до набрання чинності закону, прийнятого депутатськими зборами з цього питання.
4. Уряд Київської Русі формується відповідно до цієї Конституції протягом місяця після набуття нею чинності.
5. Конституційний Суд Київської Русі формується відповідно до цієї Конституції протягом двох місяців після набуття нею чинності. До створення Конституційного Суду Київської Русі тлумачення законів здійснюють загально національні депутатські збори Київської Русі.
6. Судді всіх судів в Київській Русі, призначені до дня набуття чинності цією Конституцією на будь-який термін, продовжують здійснювати свої повноваження згідно з чинним законодавством до виборів нових суддів на загальнодержавних вільних виборах.
7. У випадках реорганізації чи ліквідації окремих судів, судді таких судів мають право подати заяву про відставку або заяву на участь у загальнодержавних вільних виборах на посаду судді в іншому суді, де є вакансія.
8. Переведення обраного на загальнодержавних вільних виборах судді з одного суду до іншого здійснює своїм указом Великий князь Київської Русі;
9. Протягом року після набуття чинності цією Конституцією і до прийняття нового законодавства зберігається існуючий порядок арешту, тримання під вартою і затримання осіб, підозрюваних у вчиненні злочину, а також порядок проведення огляду та обшуку житла або іншого володіння особи. Порядок може бути змінений раніше, але лише після прийняття нового законодавства з цих питань.
10. Судді Конституційного Суду Київської Русі після набуття чинності цією Конституцією продовжують здійснювати свої повноваження до виборів його нового складу, який має бути сформований протягом двох місяців.

11. Після набуття чинності Конституцією Київської Русі, представництво громадян в судах відповідно до закону здійснюється прокуратурою до ухвалення у відповідних справах остаточних судових рішень, які не підлягають оскарженню.

12. Генеральний прокурор Київської Русі здійснює свої повноваження до призначення нового Генерального прокурора у зв'язку з набуттям чинності Конституцією Київської Русі.